

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 24. septembra 2015*

„Jezikovna ureditev — Razpis javnih natečajev za zaposlitev upravnih uslužbencev in strokovno-tehničnih uslužbencev — Izbira drugega jezika med tremi uradnimi jeziki — Jezik sporazumevanja s kandidati natečajev — Uredba št. 1 — Členi 1d(1), 27 in 28(f) Kadrovskih predpisov — Načelo prepovedi diskriminacije — Sorazmernost“

V zadevah T-124/13 in T-191/13,

Italijanska republika, ki jo zastopa G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

tožeča stranka v zadevi T-124/13,

Kraljevina Španija, ki jo je najprej zastopala S. Centeno Huerta, nato J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado,

tožeča stranka v zadevi T-191/13 in intervenientka v podporo Italijanski republiki v zadevi T-124/13,

proti

Evropski komisiji, ki so jo v zadevi T-124/13 zastopali J. Currall, B. Eggers in G. Gattinara, v zadevi T-191/13 pa J. Currall, J. Baquero Cruz in B. Eggers, agenti,

tožena stranka,

v zadevi T-124/13 zaradi predloga za razglasitev ničnosti, prvič, razpisa javnega natečaja EPSO/AST/125/12 za sestavo rezervnega seznama za zaposlitev strokovno-tehničnih uslužbencev na področjih revizije, financ in računovodstva ter ekonomije in statistike (UL 2012, C 394 A, str. 1), drugič, razpisa javnega natečaja EPSO/AST/126/12 za sestavo rezervnega seznama za zaposlitev strokovno-tehničnih uslužbencev na področju biologije, bioznanosti in zdravstvenih ved, kemije, fizike in ved o materialih, jedrskih raziskav, nizkih gradenj in strojništva, elektrotehnike in elektronike (UL 2012, C 394 A, str. 11), in tretjič, razpisa javnega natečaja EPSO/AD/248/13 za sestavo rezervnega seznama za zaposlitev upravnih uslužbencev (AD6) na področju varnosti stavb in stavbne tehnike (UL 2013, C 29 A, str. 1), v zadevi T-191/13 pa zaradi predloga za razglasitev ničnosti razpisa javnega natečaja EPSO/AD/248/13,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi D. Gracias (poročevalec), predsednik, M. Kančeva, sodnica, in C. Wetter, sodnik,

sodna tajnika: J. Palacio-González, glavni administrator, in S. Bukšek Tomac, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave 26. februarja in 4. marca 2015

* Jezika postopka: italijanščina in španščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Evropski urad za izbor osebja (EPSO) je medinstitucionalni organ, ki je bil ustanovljen s Sklepom Evropskega parlamenta, Sveta, Komisije, Sodišča, Računskega sodišča, Ekonomsko-socialnega odbora, Odbora regij in Evropskega varuha človekovih pravic z dne 25. julija 2002 o ustanovitvi Urada za izbor osebja Evropskih skupnosti (2002/620/ES) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 46). Na podlagi člena 2, tretji odstavek, Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) v različici, ki je veljala pred sprejetjem Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 723/2004 z dne 22. marca 2004 o spremembi Kadrovskih predpisov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 2, str. 130), so institucije, ki so podpisale ta sklep, z njegovim členom 2(1) EPSO podelile pristojnost izbiranja, ki je v skladu členom 30, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov in Prilogo III k tem predpisom dodeljena njihovim organom, pristojnim za imenovanja. Člen 4 tega sklepa določa, da se v skladu s členom 91a Kadrovskih predpisov vloge in pritožbe v zvezi z izvajanjem pooblastil, ki so dodeljene EPSO, vložijo pri njem, kakršne koli pritožbe s teh področij pa se vložijo proti Evropski komisiji.
- 2 EPSO je 7. septembra 2012 v *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 270 A, str. 1) objavil Navodila za javne natečaje (v nadaljevanju: Navodila). V poglavju 3 z naslovom „Komunikacija“ je navedeno:

„Za zagotovitev jasnosti in razumljivosti besedil splošne narave in sporočil, naslovljenih na kandidate ali prejetih od njih, so povabila na različne teste in preverjanja ter vsi dopisi urada EPSO kandidatom in obratno izključno v angleščini, francoščini ali nemščini.“
- 3 EPSO je 20. decembra 2012 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil razpis javnega natečaja EPSO/AST/125/12 za oblikovanje rezervnega seznama kandidatov za zaposlitev na področjih revizije, financ in računovodstva ter ekonomije in statistike (UL C 394 A, str. 1) in razpis javnega natečaja EPSO/AST/126/12 za oblikovanje rezervnega seznama kandidatov za zaposlitev na področjih biologije, bioznanosti in zdravstvenih ved, kemije, fizike in vede o materialih, jedrskih raziskav, nizkih gradenj in strojništva ter elektrotehnike in elektronike (UL C 394 A, str. 11). Dne 31. januarja 2013 je v *Uradnem listu Evropske unije* objavil razpis javnega natečaja EPSO/AD/248/13 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev upravnih uslužbencev (AD 6) na področjih varnosti stavb in stavbne tehnike (UL C 29 A, str. 1). Gre za razpise, za katere se s tema tožbama predlaga, naj se razglasijo za nične (v nadaljevanju: izpodbijani razpisi).
- 4 V uvodnem delu vseh izpodbijanih razpisov je navedeno, da so Navodila „sestavni del besedila“ natečaja.
- 5 Kar zadeva sprejemne pogoje k natečajem, na katere se nanašajo izpodbijani razpisi, se z njimi zahteva temeljito znanje enega od uradnih jezikov Evropske unije (ki jih je bilo takrat 23), ki je bil označen kot „jezik 1“ natečaja, in zadovoljivo znanje drugega jezika, označenega kot „jezik 2“ natečaja, ki so si ga lahko kandidati izbrali med angleščino, francoščino ali nemščino, pri čemer je bilo pojasnjeno, da ta jezik ne sme biti isti kot jezik, ki si ga je kandidat izbral kot jezik 1 (poglavje III, točka 2.3 izpodbijanih razpisov).

- 6 V zvezi z izbiro jezika 2 so bila pri vseh razpisih na istem mestu podana pojasnila glede omejitve izbire jezika 2 le na tri zgoraj navedene jezike. V razpisu javnega natečaja EPSO/AD/248/13 je v zvezi s tem navedeno:

„V skladu s sodbo [z dne 27. novembra 2012, Italija/Komisija (C-566/10 P, ZOdl., EU:C:2012:752)] morajo institucije EU navesti razloge za omejitev izbire drugega jezika v tem natečaju na omejeno število uradnih jezikov EU.

Zato kandidate obveščamo, da so bile možnosti izbire drugega jezika v tem natečaju določene v skladu z interesom službe, na podlagi katerega morajo novo zaposleni uslužbenci nemudoma začeti z delom ter se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati. V nasprotnem primeru bi bilo resno ogroženo učinkovito delovanje institucij.

V skladu z dolgoletno prakso institucij Unije, kar zadeva uporabo jezikov, ki se uporabljajo v notranji komunikaciji, pa tudi ob upoštevanju potreb služb glede zunanje komunikacije ter obdelave spisov so najbolj razširjeni jeziki še naprej angleščina, francoščina in nemščina. Poleg tega angleščino, francoščino in nemščino kot drugi jezik izbere daleč največ kandidatov na natečajih, kadar imajo prosto izbiro glede jezikov. To potrjujejo trenutni izobraževalni in strokovni standardi, po katerih se lahko šteje, da je treba za delovno mesto v institucijah Evropske unije obvladati vsaj enega od teh jezikov. Zato skušamo uravnotežiti interes službe ter potrebe in sposobnosti kandidatov ter pri tem upoštevati še posebno področje tega natečaja. V tem smislu je naša odločitev, da se organizirajo preizkusi v teh treh jezikih, legitimna. S tem skušamo zagotoviti, da ne glede na izbiro prvega uradnega jezika kandidati vsaj enega od teh treh uradnih jezikov obvladajo v tolikšni meri, da lahko opravljajo svoje delo. Poleg tega morajo vsi kandidati zaradi enake obravnave, vključno s tistimi, ki enega od teh treh jezikov prijavijo kot prvi uradni jezik, opraviti preizkus v svojem drugem jeziku, ki ga izberejo med temi tremi. Ocena posebnih kompetenc tako institucijam Unije omogoča, da v okolju, ki je zelo podobno dejanskemu delu, ovrednotijo, ali so kandidati sposobni nemudoma začeti opravljati svoje delo. To ne vpliva na poznejše jezikovno usposabljanje, katerega namen je pridobiti sposobnost opravljanja dela v tretjem jeziku v skladu s členom 45(2) kadrovskega predpisa.“

V drugih dveh razpisih je v bistvu navedeno enako, z malo drugačnimi izrazi v nekaterih jezikovnih različicah.

- 7 V razpisih natečajev EPSO/AST/125/12 in EPSO/AD/248/13 so določeni „pristopni testi“, ki se opravljajo prek računalnika (poglavje IV teh dveh razpisov). V primeru razpisa natečaja EPSO/AD/248/13 je pojasnjeno, da bodo ti testi organizirani le, če bo prijavljenih več kot 1000 kandidatov na področje.
- 8 V razpisih EPSO/AST/126/12 in EPSO/AD/248/13 sta poglavji (poglavje IV prvega od teh natečajev in poglavje V drugega) z naslovom „Sprejem na natečaj in izbor na podlagi kvalifikacij“. V njiju je določeno, da se na podlagi navedb kandidata v prijavi „najprej“ preveri, ali kandidat izpolnjuje splošne in posebne pogoje natečaja. V zvezi s tem je pojasnjeno, da se na podlagi navedb kandidata v zvezi s splošnimi in posebnimi pogoji za prijavo odloči, ali je kandidat uvrščen na seznam kandidatov, ki izpolnjujejo vse pogoje za sprejem na natečaj. Izbirna komisija nato na podlagi kvalifikacij kandidatov, ki izpolnjujejo sprejemne pogoje, izbere tiste, katerih kvalifikacije (zlasti diplome in delovne izkušnje) najbolj ustrezajo vrsti nalog in merilom izbora, opisanim v natečaju.
- 9 Ta izbor se opravi samo glede na izjave v rubriki „preverjanje dodatnih sposobnosti“ v prijavi. Nato se izjave kandidatov, ki so zbrali najmanj zahtevanih točk in dosegli najvišje ocene v poznejših fazah, po potrebi preverijo na podlagi dokazil, ki so jih predložili kandidati. Izbor poteka v dveh fazah. Prvi izbor na podlagi kvalifikacij se opravi samo glede na izbrane odgovore v rubriki „preverjanje dodatnih sposobnosti“ v prijavi in vrednost vsakega od zadevnih vprašanj. Izbirna komisija to vrednost (od 1 do 3) določi glede na pomembnost posameznih meril iz točke 4 v prilogah, šele nato začne preverjati prijave. Nato se elektronske prijave kandidatov z najvišjim številom točk uvrstijo v drugi krog izbora.

V drugem krogu je pregledanih približno devetkrat več prijavnih dokumentacij za posamezno področje od števila uspešnih kandidatov, določenega v tem natečaju. Izbirna komisija prouči odgovore kandidatov in vsak odgovor oceni z vrednostmi od 0 do 4. Ocene, pomnožene z vrednostjo posameznega vprašanja, se seštejejo v končno oceno. Izbirna komisija na podlagi teh končnih ocen sestavi seznam primernih kandidatov.

- 10 Zadnji fazi izbirnih postopkov iz izpodbijanih razpisov se v primeru razpisa natečajev EPSO/AST/125/12 in EPSO/AD/248/13 opravita v „ocenjevalnem centru“ (glej poglavje V oziroma VI teh razpisov natečajev), v primeru razpisa natečaja EPSO/AST/126/12 pa se opravi „javni natečaj“ (glej poglavje V zadevnega razpisa). Število kandidatov, povabljenih v „ocenjevalni center“, je največ trikrat višje od števila uspešnih kandidatov.
- 11 Razpisa natečajev EPSO/AST/126/12 in EPSO/AD/248/13 vsebujeta priloge, od katerih se vsaka nanaša na področje, ki je zajeto v teh razpisih. V točki 4 teh prilog so določena merila za izbor, ki jih izbirna komisija upošteva pri določitvi vrednosti odgovorov, ki so jih kandidati izbrali v rubriki „preverjanje dodatnih sposobnosti“ v prijavi (glej točko 9 zgoraj).

Postopek in predlogi strank

- 12 Italijanska republika je 4. marca 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo v zadevi T-124/13.
- 13 Kraljevina Španija je 4. julija 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Italijanske republike. Predsednik tretjega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 11. septembra 2013 dovolil to intervencijo. Kraljevina Španija je 22. novembra 2013 vložila intervencijsko vlogo.
- 14 Italijanska republika v zadevi T-124/13 Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijane razpise razglasi za nične;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 15 Kraljevina Španija podpira predloge Italijanske republike za razglasitev ničnosti izpodbijanih razpisov, poleg tega pa predlaga, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov, povezanih z njeno intervencijo.
- 16 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrne;
 - Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.
- 17 Kraljevina Španija je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 5. aprila 2013 vložila tožbo v zadevi T-191/13.
- 18 Kraljevina Španija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - razpis natečaja EPSO/AD/248/13 razglasi za ničn;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.

- 19 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov.
- 20 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v osmi senat, ki sta mu bili zato obravnavani zadevi dodeljeni.
- 21 Splošno sodišče (osmi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da v teh zadevah opravi ustni postopek, in v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991, strankama iz zadeve T-191/13 postavilo pisna vprašanja. Stranki sta to zahtevo izpolnili v roku, ki jima je bil določen.
- 22 Stranke so na obravnavah, in sicer 26. februarja 2015 v zadevi T-191/13 in 4. marca 2015 v zadevi T-124/13, podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.
- 23 Splošno sodišče je na obravnavi v zadevi T-191/13 Kraljevini Španiji določilo rok za pisno predložitev stališč o morebitni združitvi teh zadev za izdajo sodbe. Ustni postopek se je 3. marca 2015 po predložitvi zadevnih stališč Kraljevine Španije končal.

Pravo

- 24 Stranke so na obravnavi v odgovor na ustno vprašanje Splošnega sodišča oziroma v primeru Kraljevine Španije pisno (glej točko 23 zgoraj) navedle, da v zvezi s tem nimajo ugovorov, zato je Splošno sodišče ti zadevi v skladu s členom 68 Poslovnika Splošnega sodišča združilo za izdajo končne odločbe.
- 25 Italijanska republika je v utemeljitev tožbe v zadevi T-124/13 navedla sedem tožbenih razlogov, ki se nanašajo na: prvi na kršitev členov 263 PDEU, 264 PDEU in 266 PDEU; drugi na kršitev člena 342 PDEU in členov od 1 do 6 Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 3), kakor je bila spremenjena; tretji na kršitev člena 6(3) EU, člena 18 PDEU, člena 22 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki je bila razglašena 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1), členov od 1 do 6 Uredbe št. 1, člene 1d(1) in (6), 27(2) in 28(f) Kadrovskih predpisov ter člena 1(2) in (3) Priloge III h Kadrovskim predpisom; četrti na kršitev člena 6(3) EU in načela varstva zaupanja v pravo; peti na zlorabo pooblastil in kršitev „pravil materialnega prava v zvezi z naravo in ciljem razpisov natečajev“, zlasti členov 1d(1) in (6), 27, drugi odstavek, 28(f), 34(3) in 45(1) Kadrovskih predpisov ter načela sorazmernosti; šesti na kršitev členov 18 PDEU, in 24, četrti odstavek, PDEU, člena 22 Listine o temeljnih pravicah, člena 2 Uredbe št. 1 ter člena 1d(1) in (6) Kadrovskih predpisov in sedmi na kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU, členov 1 in 6 Uredbe št. 1, členov 1d(1) in (6) ter 28(f) Kadrovskih predpisov, člena 1(1)(f) Priloge III h Kadrovskim predpisom, načela sorazmernosti in „izkrivljanja dejstev“.
- 26 Kraljevina Španija v zadevi T-124/13 v podporo predlogom Italijanske republike trdi, da je treba izpodbijane razpise razglasiti za nične zaradi kršitve člena 22 Listine o temeljnih pravicah, člena 342 PDEU, členov 1 in 6 Uredbe št. 1, členov 1d in 27 Kadrovskih predpisov ter sodne prakse, kakor je bila vzpostavljena s sodbo z dne 27. novembra 2012, Italija/Komisija (C-566/10 P, ZOdl., EU:C:2012:752). Dodaja, da so izpodbijani razpisi diskriminatorni zaradi neupravičene prevlade angleščine, francoščine in nemščine; da kršijo člen 27 Kadrovskih predpisov, ker v njih določen izbirni postopek ne zagotavlja zaposlitve najboljših kandidatov, in da kršijo načelo sorazmernosti, ker niso najboljši način za uresničitev cilja, ki mu sledijo.

- 27 Kraljevina Španija v zadevi T-191/13 v bistvu navaja tri tožbene razloge, ki se nanašajo na: prvi na kršitev Uredbe št. 1; drugi na kršitev člena 1d Kadrovskih predpisov ter načel prepovedi diskriminacije in sorazmernosti in tretji na kršitev člena 27 Kadrovskih predpisov.
- 28 Ugotoviti je treba, da Italijanska republika in Kraljevina Španija z dvema zgoraj navedenima tožbenima razlogoma izpodbijata dva različna dela izpodbijanih razpisov, in sicer omejitev izbire jezika sporazumevanja med kandidati in EPSO na angleščino, francoščino in nemščino na eni strani ter v teh razpisih določeno omejitev kandidatov zadevnih natečajev pri izbiri drugega jezika na zgolj tri zgoraj navedene jezike na drugi. Kraljevina Španija v zadevi T-191/13 dalje izpodbija tretji del razpisa natečaja EPSO/AD/248/13, in sicer uporabo drugega jezika, ki ga je kandidat zadevnega natečaja lahko izbral med angleščino, francoščino in nemščino pri nekaterih testih v zadnji fazi natečaja („ocenjevalni center“; glej točko 10 zgoraj).
- 29 Ob upoštevanju tožbenih razlogov, ki jih navajata Italijanska republika in Kraljevina Španija, je treba preizkusiti najprej zakonitosti dveh delov izpodbijanih razpisov, ki jih zatrujeta (glej točko 28 zgoraj). Po tem preizkusu je treba po potrebi preizkusiti zakonitost tretjega dela razpisa natečaja EPSO/AD/248/13, ki ga izpodbija Kraljevina Španija (glej točko 28 zgoraj).
- 30 Vendar je treba pred tem preizkusom najprej preizkusiti dopustnost prvega tožbenega razloga, ki ga Kraljevina Španija navaja v zadevi T-191/13 in ki se v bistvu nanaša na kršitev Uredbe št. 1, glede na to, da Komisija prereka to kršitev.

Dopustnost prvega tožbenega razloga v zadevi T-191/13

- 31 Kraljevina Španija v tožbi v zadevi T-191/13 navaja, da predlaga razglasitev ničnosti razpisa natečaja EPSO/AD/248/13 zlasti na podlagi členov 1 in 6 Uredbe št. 1, in dodaja, da zadevni razpis po njenem mnenju ne izpolnjuje s to uredbo uvedenih zahtev glede jezikovne ureditve.
- 32 Vendar Komisija trdi, da Kraljevina Španija tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev Uredbe št. 1, omenja zgolj „mimogrede“, ne da bi ga zadostno razčlenila. Po njenem mnenju tak argument ne izpolnjuje zahtev iz člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 in sodne prakse v zvezi z njegovo uporabo.
- 33 V zvezi s tem je treba opozoriti, da morata biti v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in členom 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta prikaz mora biti – neodvisno od kakršnega koli terminološkega vprašanja – dovolj jasen in natančen, da lahko tožena stranka pripravi obrambo, Splošno sodišče pa opravi sodni nadzor. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega sojenja je za dopustnost tožbe odločilno, da so bistvene dejanske in pravne okoliščine, na katerih temelji, vsaj strnjeno, vendar pregledno in razumljivo povzete v tožbi. Natančneje, čeprav je treba priznati, da pri razčlenitvi tožbenih razlogov v tožbi ni treba slediti terminologiji in vrstnemu redu iz Poslovnika in da se lahko ti razlogi izrazijo vsebinsko namesto v obliki pravnih opredelitev, pa morajo navedeni razlogi vseeno dovolj jasno izhajati iz tožbe. Zgolj abstraktna navedba razlogov v tožbi ne izpolnjuje zahtev Statuta Sodišča in Poslovnika, saj izraz „kratek povzetek tožbenih razlogov“ iz teh besedil pomeni, da mora biti v tožbi pojasnjeno, iz česa sestoji tožbeni razlog, na katerem temelji tožba (glej sklep z dne 28. aprila 1993, De Hoe/Komisija, T-85/92, Recueil, EU:T:1993:39, točki 20 in 21 in navedena sodna praksa).
- 34 Iz te sodne prakse izhaja, da mora tožeča stranka – razen razlogov javnega interesa, ki jih mora sodišče Unije, če tako izhaja iz okoliščin, ugotoviti po uradni dolžnosti – v tožbi razčleniti tožbene razloge, ki jih navaja v utemeljitev svoje tožbe. Za to pa ni dovolj zgolj abstraktna navedba imena tožbenega razloga. Navesti je treba, iz česa sestoji tožbeni razlog, drugače rečeno, jasno je treba opredeliti njegovo povezavo s tožbenimi predlogi in pojasniti, kako mora, če se izkaže za utemeljen, sodišče privedi do tega, da odloči v skladu z navedenimi predlogi.

- 35 Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja tudi, da sodišče Unije pri odločanju o sporu, katerega okvir določijo stranke, čeprav odloča zgolj o predlogu strank, ne more biti vezano samo na argumente, ki so jih v podporo svojim predlogom navedle stranke, sicer bi se lahko zgodilo, da bi morale svojo odločitev opreti na napačne pravne ugotovitve (glej sodbo z dne 5. oktobra 2009, Komisija/Roodhuijzen, T-58/08 P, ZOdl., EU:T:2009:385, točka 35 in navedena sodna praksa). Zlasti v sporu, v katerem se stranke ne strinjajo glede razlage in uporabe določbe prava Unije, je sodišče Unije za njegovo rešitev dolžno uporabiti ustrezna pravna pravila glede na dejstva, ki jih navajajo stranke. V skladu z načelom *iura novit curia* opredelitev pomena zakona ne spada na področje uporabe načela prostega razpolaganja strank v sporu (glej zgoraj navedeno sodbo Komisija/Roodhuijzen, EU:T:2009:385, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 36 Iz te sodne prakse je razvidno, da dopustnost tožbenega razloga ni odvisna od uporabe posebne terminologije. Zadošča, da je vsebina tožbenega razloga dovolj jasno razvidna iz besedila tožbe. Dopustnost tožbenega razloga prav tako ni odvisna od navedbe konkretnih pravnih pravil ali načel. Sodišče Unije je namreč pristojno za opredelitev upoštevnih določb in njihovo uporabo glede na dejstva, ki so jih navedle stranke, čeprav se stranke na zadevne določbe niso sklicevale ali pa so celo navedle druge določbe.
- 37 Nazadnje je iz sodne prakse, navedene v točki 35 zgoraj, razvidno tudi, da se sodišče Unije – čeprav je tožeča stranka navedla dopusten tožbeni razlog – pri preizkusu tega razloga ne sme omejiti le na argumente, ki jih je navedla ta stranka, ampak mora opraviti njegov celovit preizkus, pri tem pa mora upoštevati vsa upoštevana pravna pravila in načela, zlasti zato, da svoje odločitve ne bi utemeljilo na napačnih pravnih ugotovitvah, kar se želi s to sodno prakso preprečiti.
- 38 Ob upoštevanju teh ugotovitev in v nasprotju s stališčem Komisije ni mogoče skleniti, da je Kraljevina Španija tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev Uredbe št. 1, v tožbi v zadevi T-191/13 navedla tako, da je ta nedopusten. Ni se namreč omejila zgolj na abstrakten sklic na to uredbo v točki 27 navedene tožbe. V točki 30 te tožbe je jasno navedla, da izpodbijani razpis po njenem mnenju ne izpolnjuje s to uredbo uvedenih zahtev glede jezikovne ureditve. V dveh razdelkih te tožbe je namreč analizirala le vprašanja v zvezi s to ureditvijo. Tudi v preostanku tožbe se večkrat sklicuje na Uredbo št. 1 in na jezikovno ureditev, ki je bila uvedena s to uredbo.
- 39 Kraljevina Španija v točki 68 tožbe v zadevi T-191/13 med drugim trdi, da je „omejitev sporazumevanja kandidatov z EPSO na tri jezike v nasprotju z ureditvijo, uvedeno z Uredbo št. 1“. Navesti je treba tudi točko 96 navedene tožbe, ki je na koncu te tožbe in je naslovljena „Sklep“:

„[Izpodbijani] razpis izničuje pomen člena 1 Uredbe št. 1 [...] s tem, da v praksi onemogoča uporabo in vrednotenje preostalih uradnih jezikov Unije v korist angleščine, francoščine ali nemščine, ne da bi to omejitev utemeljil s konkretnimi objektivnimi razlogi, povezanimi z razpisanimi delovnimi mesti. Izpodbijani razpis [...] ni samo prilagoditev, ampak dejanska sprememba celotne jezikovne ureditve, določene v členu 1 Uredbe št. 1.“

- 40 Iz tega sledi, da prvi tožbeni razlog Kraljevine Španije, ki se nanaša na kršitev Uredbe št. 1, izpolnjuje zahteve iz člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 in je torej dopusten.

Omejitev jezikov, ki se lahko uporabljajo pri sporazumevanju med kandidati in EPSO

- 41 V zadevi T-124/13 se ta del izpodbijanih razpisov izpodbija s šestim tožbenim razlogom Italijanske republike, ki se nanaša na kršitev člena 18 PDEU, člena 24, četrti odstavek, PDEU, člena 22 Listine o temeljnih pravicah, člena 2 Uredbe št. 1 ter člena 1d(1) in (6) Kadrovskih predpisov.

- 42 Italijanska republika meni, da pomeni zadevna omejitev očitno kršitev člena 18 PDEU, člena 24, četrta odstavka, PDEU, člena 22 Listine o temeljnih pravicah, člena 2 Uredbe št. 1 ter člena 1d(1) in (6) Kadrovskih predpisov. Trdi, da je iz teh določb jasno razvidno, da imajo državljani Unije pravico, da se na institucije Unije obrnejo v katerem koli od 23 uradnih jezikov in da imajo pravico prejeti odgovore institucij v istem jeziku. Ta ugotovitev naj bi izhajala tudi iz zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752). Zgoraj omenjena omejitev naj bi pomenila diskriminacijo državljanov držav članic, katerih uradni jezik ni angleščina, francoščina ali nemščina.
- 43 Italijanska republika zavrača trditev, da sodelovanje v natečaju za zaposlitev uradnikov ali uslužbencev Unije ni ena od oblik sodelovanja državljanov v demokratičnem življenju Unije. Nasprotno meni, da sta postopek natečaja in jezik, ki se uporablja za sporazumevanje, „konstitutivna elementa odnosa, ki ima ustavni značaj, med zadevnim državljanom in Unijo“. Iz tega izpeljuje, da „mora biti jezik natečaja jezik tega državljana“. Poleg tega s sklicevanjem na zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Italija/Komisija (EU:C:2012:752) prereka stališče, v skladu s katerim naj bi imelo sodelovanje v natečaju interni značaj v institucionalni ureditvi. Po njenem mnenju gre za odnos med zadevno institucijo in pravnim subjektom (državljanom), ki še ni član osebja te institucije.
- 44 Kraljevina Španija v intervencijski vlogi podpira argumente Italijanske republike. Trdi, da omejitev jezikov, ki se lahko uporabijo za sporazumevanje med kandidati in EPSO, v praksi pomeni kompetitivno prednost za vse kandidate, katerih prvi jezik je eden od treh določenih jezikov (angleščina, francoščina, nemščina). Po njenem mnenju naj bi bilo iz praktičnih razlogov „razumljivo“ omejiti jezike, ki se lahko uporabljajo pri sporazumevanju z EPSO, vendar pa je omejitev na tri zgoraj navedene jezike v nasprotju z Uredbo št. 1. Taka omejitev naj bi bila poleg tega diskriminatorna. Tudi Kraljevina Španija zavrača stališče, v skladu s katerim naj bi bila zaposlitev uradnikov ali uslužbencev v instituciji povsem internega značaja.
- 45 Kraljevina Španija v zadevi T-191/13, kot je že bilo ugotovljeno (glej točki 38 in 39 zgoraj), v prvem tožbenem razlogu trdi, da je omejitev izbire jezika za sporazumevanje med kandidati zadevnih natečajev in EPSO na angleščino, francoščino in nemščino v razpisu natečaja EPSO/AD/248/13 v nasprotju z jezikovno ureditvijo, uvedeno z Uredbo št. 1.
- 46 Komisija najprej odgovarja, da točke iz zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752), ki jih navaja Italijanska republika, nikakor niso povezane z vprašanjem jezikov, ki se uporabljajo pri testih natečaja, ampak zadevajo drug vidik objave razpisa natečaja. V tem okviru opozarja tudi na sodno prakso, zlasti sodbo z dne 9. septembra 2003, Kik/UUNT (C-361/01 P, Recueil, EU:C:2003:434, točka 82), v skladu s katero se številni sklici na uporabo jezikov v Uniji iz Pogodbe DEU ne morejo šteti za izraz splošnega načela prava Unije, ki vsakemu državljanu zagotavlja pravico, da je vse, kar bi lahko vplivalo na njegove interese, v vseh okoliščinah izraženo v njegovem jeziku.
- 47 Komisija poleg tega trdi, da so kandidati v postopku natečaja v „vmesnem položaju“. O postopku natečaja naj bi se sicer res seznanili z branjem razpisa natečaja, objavljenega v *Uradnem listi Evropske unije*, kar naj bi bil tudi razlog za objavo izpodbijanih razpisov v vseh uradnih jezikih Unije. Vendar pa naj bi bilo po tem, ko kandidat vzpostavi stik z izvajalcem natečaja z namenom njegovega sodelovanja v natečaju, od njega upravičeno zahtevati, da zna poleg maternega jezika še vsaj en uradni jezik.
- 48 Komisija meni, da se ne sme dopustiti, da bi bile jezikovne sposobnosti kandidatov natečaja drugotnega pomena. Tako stališče bi bilo v nasprotju z načelom avtonomije institucij Unije iz členov 335 PDEU in 336 PDEU. V skladu s tem načelom so za določitev jezikovnih potreb neke službe izključno pristojne institucije, in ne države članice. Tudi v zgoraj v točki 26 navedeni sodbi Italija/Komisija (EU:C:2012:752, točki 87 in 88) naj bi se ugotovilo, da je interes službe zakoniti cilj, s katerim se lahko upraviči omejitve načela prepovedi diskriminacije na podlagi jezika, določenega v členu 1d Kadrovskih predpisov.

- 49 Komisija tako trdi, da je vsakršna zahteva po tem, da bi se v okviru postopka natečaja kandidatom dopustila uporaba katerega koli uradnega jezika Unije, nevzdržna. Institucije naj bi potrebovale osebje, ki lahko takoj začne opravljati svoje delo, in zato naj bi bilo neizogibno, da mora biti kandidat pri vzpostavljanju upravnih stikov v zvezi z organizacijo natečaja sposoben sporazumevanja v jezikih, ki so uporabni za institucijo, kakor so angleščina, francoščina in nemščina. To upravno sporazumevanje naj bi že spadalo med elemente, povezane z delom, ki ga bo kandidat opravljal, če bo na natečaju uspešen.
- 50 Komisija dodaja, da se sporazumevanje med kandidati in EPSO vsekakor nanaša na osnovne podatke o poteku testiranja in o različnih fazah postopka natečaja. Kar zadeva stopnjo znanja in uporabo angleščine, francoščine ali nemščine, zahtevane v izpodbijanih razpisih, naj kandidat, katerega jezikovnega sposobnosti ne bi bile niti tolikšne, da bi razumel zadevna obvestila, napisana v enem od teh jezikov, nikakor ne bi mogel računati na zaposlitev v eni od institucij Unije. Iz istih razlogov naj ne bi bili kandidati, katerih materni jezik je nemščina, angleščina ali francoščina, nikakor privilegirani. Komisija se v podporo teh trditev sklicuje na statistične podatke iz natečaja iz razpisa EPSO/AST/126, iz katerih je po njenem mnenju razvidno, da bili so na vrhu seznama kandidatov, katerih prijava je bila potrjena, italijanski kandidati.
- 51 Poleg tega naj bi bile splošne informacije o postopku natečajev na spletni strani EPSO, tako kot Navodila, objavljene v vseh uradnih jezikih. Komisija meni, da bi bila nalozitev obveznosti EPSO, da zagotovi prevod vseh prejetih prijav iz maternega jezika kandidata v angleščino, francoščino ali nemščino, očitno v nasprotju z interesom službe. Poleg tega naj bi bil prevod *curriculum vitae* kandidatov zanje neugoden, saj bi izgubili nadzor nad podatki, ki so jih sami predložili.
- 52 Za preizkus teh argumentov je treba najprej spomniti upoštevne določbe Uredbe št. 1. Ta v členu 1 v različici, ki je veljala v času objave izpodbijanih razpisov, določa:
- „Uradni jeziki in delovni jeziki institucij Evropske unije so angleščina, češčina, danščina, estonščina, finščina, francoščina, grščina, irščina, italijanščina, latvijščina, litovščina, madžarščina, malteščina, nemščina, nizozemščina, poljščina, portugalsčina, slovaščina, slovenščina, španščina in švedščina.“
- 53 Člen 2 navedene uredbe določa:
- „Dokumenti, ki jih država članica ali oseba, za katero velja zakonodaja države članice, pošlje institucijam [...], se lahko sestavijo v katerem koli uradnem jeziku, ki ga izbere pošiljatelj. Odgovor se sestavi v istem jeziku.“
- 54 Člen 6 Uredbe št. 1 določa, da lahko institucije v svojih poslovnikih določijo podrobna pravila za uporabo jezikovne ureditve, uvedene s to uredbo. Vendar kakor je Sodišče ugotovilo v točki 67 sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752), navedene v točki 26 zgoraj, institucije, ki jih zadevajo izpodbijani razpisi (ki jih zadevajo tudi zadevni razpisi v obravnavani zadevi) na podlagi člena 6 Uredbe št. 1 v svojih poslovnikih niso določile podrobnih pravil za uporabo jezikovne ureditve. Sodišče je pojasnilo tudi, da se s tega vidika razpisi natečajev ne morejo šteti za poslovnike.
- 55 Splošno sodišče je pred izrekom zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752) razsodilo, da Uredbe št. 1 ni mogoče uporabiti za razmerja med institucijami ter njihovimi uradniki in uslužbenci, saj ta določa jezikovno ureditev, ki velja samo v razmerju med Evropsko unijo in državo članico ali osebo, ki spada v pristojnost države članice. Splošno sodišče je razsodilo tudi, da uradniki in drugi uslužbenci Unije ter kandidati za taka delovna mesta – glede uporabe določb Kadrovskih predpisov, vključno s tistimi, ki se nanašajo na zaposlovanje v instituciji – spadajo le v pristojnost Unije. V skladu s to sodno prakso je izenačenje kandidatov za taka delovna mesta z uradniki in drugimi uslužbenci Unije na področju veljavne jezikovne ureditve utemeljeno z dejstvom, da navedeni kandidati stopajo v razmerje z institucijo Unije prav z namenom, da dobijo delovno mesto uradnika ali uslužbenca, za katero so potrebna določena jezikovna znanja, ki jih je mogoče zahtevati z določbami, ki se uporabljajo glede zaposlitve na zadevno delovno mesto. V tej sodni praksi se je v zvezi s tem

sklicevalo tudi na člen 6 Uredbe št. 1 in v njem določeno možnost institucij, da v svojih poslovnikih določijo podrobna pravila za uporabo jezikovne ureditve (glej v tem smislu sodbo z dne 20. novembra 2008, Italija/Komisija, T-185/05, ZOdl., EU:T:2008:519, točke od 117 do 119 in navedena sodna praksa).

- 56 Vendar po izdaji zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752) teh ugotovitev ni več mogoče šteti za veljavne. Sodišče je namreč razsodilo, da ker ni niti posebnih določb, ki bi veljale za uradnike in druge uslužbenke, niti določb v zvezi s tem v poslovnikih zadevnih institucij, ni mogoče na podlagi nobenega dokumenta sklepati, da so razmerja med temi institucijami in njihovimi uradniki ter uslužbenci popolnoma izključena s področja uporabe Uredbe št. 1. To po mnenju Sodišča še toliko bolj velja za razmerja med institucijami in kandidati na zunanjem natečaju, ki načeloma niso niti uradniki niti uslužbenci (zgoraj v točki 26 navedena sodba Italija/Komisija EU:C:2012:752, točki 68 in 69).
- 57 V zvezi s tem je treba zavrniti argument Komisije (glej točko 46 zgoraj) o neupoštevnosti tega dela zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752), ki se nanaša na zakonitost omejitve jezikov sporazumevanja med kandidati in EPSO. Sodišče je namreč v tem delu sodbe preverilo, ali se Uredba št. 1 uporablja tudi za kandidate na natečaju, in sklenilo, da se. Ta sklep je upošteven tudi za vprašanje, ki ga v Italijanska republika postavlja v šestem tožbenem razlogu, Kraljevina Španija pa v prvem.
- 58 Na podlagi teh ugotovitev je torej treba zavrniti tudi argument Komisije (glej točko 47 zgoraj), da so kandidati v postopku natečaja v „vmesnem položaju“.
- 59 V zvezi z argumentom Komisije, ki se nanaša na zgoraj v točki 46 navedeno sodbo Kik/UUNT (EU:C:2003:434, točka 82), zadošča ugotovitev, da – drugače od Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), katerega jezikovna ureditev je bila predmet spora v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba – v institucijah, ki jih zadevajo izpodbijani razpisi, ne velja posebna jezikovna ureditev (zgoraj v točki 26 navedena sodba Italija/Komisija EU:C:2012:752, točka 86). Zanje velja jezikovna ureditev, ki je bila uvedena z Uredbo št. 1.
- 60 Na podlagi teh ugotovitev ter jasnega in nedvoumnega besedila člena 2 Uredbe št. 1 je treba ugotoviti, da so izpodbijani razpisi v delu, v katerem določajo, da se morajo kandidati na spornih natečajih z EPSO sporazumevati v enem od jezikov, ki si ga izberejo med angleščino, francoščino in nemščino, v nasprotju z Uredbo št. 1. Ta razlog je zadosten za razglasitev njihove ničnosti, ne da bi bilo treba preizkusiti, ali je – kakor trdita Italijanska republika in Kraljevina Španija – ta določba povzročila prepovedano diskriminacijo na podlagi jezika.
- 61 Prijava je namreč nedvomno besedilo, ki ga oseba, ki spada v pristojnost neke države članice, to je kandidat naslovi na institucije, ki so ustanovile EPSO. Zato ima ta oseba (kandidat) na podlagi člena 2 Uredbe št. 1 pravico izbrati jezik pisanja tega besedila med vsemi uradnimi jeziki, naštetimi v členu 1 te uredbe. Izpodbijani razpisi v delu, v katerem to izbiro omejujejo na angleščino, francoščino ali nemščino, kršijo te določbe. Enako velja tudi za druga morebitna sporočila, ki jih mora kandidat poslati EPSO v zvezi z natečaji iz izpodbijanih razpisov.
- 62 Poleg tega je obvestilo, ki ga je EPSO poslal vsakemu kandidatu, ki je vložil prijavo, odgovor v smislu člena 2 Uredbe št. 1 na to prijavo in druga morebitna besedila, ki mu jih je poslal zadevni kandidat. Zato morajo biti ti odgovori na podlagi zadnjenavedene določbe napisani v jeziku, ki ga je zadevni kandidat med vsemi uradnimi jeziki izbral za pisanje svojih besedil. Izpodbijani razpisi so v nasprotju z navedeno uredbo tudi v delu, v katerem določajo, da EPSO svoja sporočila kandidatom napiše v jeziku, ki so ga izbrali med angleščino, francoščino ali nemščino, in ne med vsemi uradnimi jeziki.

- 63 To, da bi moral EPSO spoštovati iz člena 2 Uredbe št. 1 izhajajočo obveznost sporazumevanja s kandidati natečajev iz izpodbijanih razpisov v jeziku, ki ga vsak kandidat prosto izbere med vsemi uradnimi jeziki, in ne samo med angleščino, francoščino ali nemščino, je še toliko pomembnejše, ker izpodbijani razpisi določajo „izbor na podlagi kvalifikacij“ (glej točki 8 in 9 zgoraj), ki se opravi „[n]a podlagi navedb kandidata v prijavi“. Pomembno je torej, da bi se te navedbe lahko podale v jeziku, ki si ga izbere vsak kandidat, ki je lahko tudi materni jezik, ne pa v jeziku, ki za nekatere od njih ni jezik, v katerem se najboljše izražajo, čeprav imajo o njem zadovoljivo znanje.
- 64 Dejstvo, da je v poglavju 3 Navodil navedeno, da je izbira jezika sporazumevanja kandidatov z EPSO omejena „[z]a zagotovitev jasnosti in razumljivosti besedil splošne narave in sporočil, naslovljenih na kandidate ali prejetih od njih“, ne more pripeljati do drugačnega zaključka. Obveznost uporabe enega od treh zgoraj navedenih jezikov, ki jo je EPSO naložil kandidatom, da bi se z njim lažje sporazumevali v drugem uradnem jeziku, ne more „zagotoviti jasnosti in razumljivosti“ splošnih besedil in sporočil, ki jih ti kandidati naslovijo na EPSO. Enako velja za razumevanje sporočil, ki jih EPSO prejme od kandidatov, saj je lahko njihova jasnost zato, ker so napisana v jeziku, ki ni prva izbira zadevnih kandidatov, zmanjšana.
- 65 Kakor koli, zadošča ugotovitev, da člen 2 Uredbe št. 1 ne določa izjem od v njem določene obveznosti niti iz razlogov, navedenih v poglavju 3 Navodil, niti iz drugih razlogov (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 72).
- 66 Na podlagi teh ugotovitev je mogoče zavrnilo tudi preostale argumente Komisije.
- 67 Argumenta v zvezi z avtonomijo institucij Unije (glej točko 48 zgoraj) ni mogoče sprejeti. V sodni praksi je sicer res priznано načelo neodvisnega delovanja institucij Unije pri izbiri uradnikov in uslužbencev, kot je določeno v členu 2 Kadrovske predpise. Te institucije imajo tako diskrecijsko pravico in avtonomijo pri ustvarjanju delovnega mesta za uradnike ali uslužbenca, pri izbiri uradnika ali uslužbenca za zapolnitev ustvarjenega delovnega mesta in pri določitvi narave delovnega razmerja med njimi in uslužbencem (glej v tem smislu sodbo z dne 8. septembra 2005, AB, C-288/04, ZOdl., EU:C:2005:526, točki 26 in 28). Vendar pa ta avtonomija ne pomeni, da jim ni treba spoštovati načel prava Unije, vključno z načeli iz člena 2 Uredbe št. 1, ki so bila predmet kršitve v obravnavani zadevi.
- 68 Dodati je treba, da zaradi nujnosti spoštovanja obveznosti, ki izhajajo iz Uredbe št. 1, institucijam Unije ni odvzeta možnost, da v okviru svojega neodvisnega delovanja, na katero opozarja Komisija, same določijo svoje jezikovne potrebe. Člen 2 Uredbe št. 1, ki je predmet obravnave v tej zadevi, ne nasprotuje določbi v razpisu natečaja, s katero se od kandidatov natečaja zahtevajo posebna jezikovna znanja. Določa le, da se mora avtor razpisa natečaja, v tem primeru EPSO, tudi v takih okoliščinah s kandidatom sporazumevati v uradnem jeziku, ki ga izbere ta kandidat, in ne v jeziku, izbranem znotraj omejene skupine jezikov, čeprav se znanje vsaj enega od teh jezikov zahteva od vsakega kandidata kot pogoj za sodelovanje na natečaju.
- 69 Zavrnilo je treba argument Komisije, da gre pri sporazumevanju med kandidati in EPSO za osnovne informacije, katerih razumevanje naj kandidatu, ki ima zadostno znanje nemščine, angleščine ali francoščine za sodelovanje na natečaju, ne bi smelo povzročati nikakršnih težav, kakor tudi argument, da naj obveznost prevajanja vseh prijav iz jezika, v katerem so napisane, v angleščino, francoščino ali nemščino, ne bi bila v skladu z interesom službe. Člen 2 Uredbe št. 1 ne določa izjem od v njem določene obveznosti niti iz razlogov v zvezi z interesom službe niti iz drugih razlogov. Poleg tega je bilo že poudarjeno, da ta člen dopušča izbiro jezika, v katerem bo besedilo napisano, osebi, ki na institucijo naslavlja to besedilo, institucijam pa nalaga dolžnost, da ji odgovorijo v istem jeziku, ne glede na njeno morebitno znanje drugih jezikov.
- 70 Nazadnje, sprejeti ni mogoče niti argumenta, da so informacije, objavljene na spletni strani EPSO in v Navodilih, dostopne v vseh uradnih jezikih, niti argumenta, da naj italijanski kandidati ne bi utrpeli nobene škode, ker pri sporazumevanju z EPSO niso mogli uporabljati italijanščine.

- 71 Glede prvega argumenta zadošča poudariti, da je v obravnavanem primeru sporna uporaba jezika pri individualnem sporazumevanju med kandidati in EPSO ter da navedene okoliščine nikakor ne vplivajo na obveznost zadnjenedenega, da spoštuje člen 2 Uredbe št. 1 pri tem sporazumevanju.
- 72 Glede drugega argumenta zadošča ugotovitev, da kršitev pravnega pravila Unije, v tem primeru člena 2 Uredbe št. 1, ki bi ga EPSO moral spoštovati, zadošča za razglasitev ničnosti izpodbijanih razpisov, ne da bi bilo treba pri tem dokazati, da so ti kandidati zaradi te kršitve utrpeli škodo.
- 73 Skratka, na podlagi vseh teh ugotovitev je treba ugotoviti, da sta šesti tožbeni razlog Italijanske republike in prvi tožbeni razlog Kraljevine Španije utemeljena, ter izpodbijane razpise razglasiti za nične v delih, v katerih jezike, ki se lahko uporabijo pri sporazumevanju med kandidati in EPSO, omejujejo na angleščino, francoščino ali nemščino.

Zakonitost omejitve izbire drugega jezika kandidatov natečajev iz izpodbijanih razpisov na angleščino, francoščino ali nemščino

- 74 Preizkusiti je treba zakonitost omejitve izbire drugega jezika kandidatov natečajev iz izpodbijanih razpisov na angleščino, francoščino ali nemščino, saj gre za drugačen del navedenih razpisov, na kateri ugotovitev nezakonitosti v točki 60 zgoraj ne vpliva.
- 75 V zvezi s tem je treba preizkusiti tožbene razloge od tretjega do sedmega Italijanske republike v zadevi T-124/13 in drugi tožbeni razlog, ki ga je Kraljevina Španija navedla v zadevi T-191/13.
- 76 Tretji tožbeni razlog Italijanske republike se nanaša na kršitev člena 6(3) PEU, člena 18 PDEU, člena 22 Listine o temeljnih pravicah, členov 1 in 6 Uredbe št. 1, členov 1d(1) in(6), 27(2) in 28(f) Kadrovskih predpisov ter člena 1(2) in (3) Priloge III h Kadrovskim predpisom. Italijanska republika v bistvu trdi, da v izpodbijanih predpisih določena omejitev izbire drugega jezika kandidatov zadevnega natečaja na angleščino, francoščino ali nemščino krši vse te določbe.
- 77 Sedmi tožbeni razlog Italijanske republike se nanaša na kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU, členov 1 in 6 Uredbe št. 1, členov 1d(1) in (6) in 28(f) Kadrovskih predpisov, člena 1(1)(f) Priloge III h Kadrovskim predpisom, načela sorazmernosti in „izkrivljanje dejstev“. Italijanska republika v tem tožbenem razlogu v bistvu trdi, da so izpodbijani razpisi neobrazloženi oziroma pomanjkljivo obrazloženi. Poleg tega prereka utemeljenost te obrazložitve in njeno skladnost z zgoraj navedenimi določbami.
- 78 Kraljevina Španija v drugem tožbenem razlogu v zadevi T-191/13 v bistvu zatrjuje kršitev načela prepovedi diskriminacije na podlagi jezika, določenega v členu 1d Kadrovskih predpisov.
- 79 Trdi, da je obrazložitev omejitve izbire drugega jezika (glej točko 6 zgoraj) „stereotipna“ in ne izpolnjuje meril iz zgoraj v točki 26 navedene sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752). Razpis natečaja EPSO/AD/248/13 ima tako po njenem mnenju enake pomanjkljivosti kot razpis, ki je bil predmet zadeve, v kateri je bila sprejeta navedena sodba. Njena obrazložitev naj bi bila splošna in naj ne bi izpolnila „minimalnih zahtev glede dokazov, ki upravičujejo omejitev celotne jezikovne ureditve“. Kraljevina Španija v intervencijski vlogi v zadevi T-124/13 navaja podobne argumente.
- 80 V zvezi z zatrjevano neobrazložitvijo oziroma pomanjkljivo obrazložitvijo izpodbijanega razpisa je treba najprej ugotoviti, da Komisija prereka, da je Kraljevina Španija v tožbi v zadevi T-191/13 navedla tak tožbeni razlog.
- 81 Vseeno je treba spomniti, da tožbeni razlog, ki se nanaša na obveznost obrazložitve, pomeni bistveno kršitev postopka v smislu člena 263, drugi odstavek, PDEU in torej razlog javnega reda, na kateri mora Sodišče, če tako zahtevajo okoliščine, paziti po uradni dolžnosti (glej sodbo z dne 2. aprila 1998,

Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, EU:C:1998:154, točka 67 in navedena sodna praksa). Poleg tega je Italijanska republika, kakor je že bilo navedeno, v okviru sedmega tožbenega razloga v zadevi T-124/13 med drugim trdila, da avtorji izpodbijanih razpisov niso izpolnili obveznosti obrazložitve.

- 82 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso obveznost obrazložitve odločitev pomeni bistveno postopkovno zahtevo, ki jo je treba ločiti od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, pri kateri gre za vprašanje vsebinske zakonitosti spornega akta. Obrazložitev akta namreč pomeni, da je treba izrecno navesti razloge, na katerih temelji ta akt. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost odločbe, in ne na njeno obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav navaja napačne razloge (glej sodbo z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, ZOdl., EU:C:2008:392, točka 181 in navedena sodna praksa).
- 83 V obravnavani zadevi, kakor je bilo ugotovljeno v točki 6 zgoraj, izpodbijani razpisi vsebujejo obrazložitev, s katero se želi utemeljiti zahteva, da morajo kandidati zadovoljivo znati angleško, francosko ali nemško, torej enega od jezikov, na katere je omejena njihova izbira drugega jezika natečaja. Zato njihovem avtorju, torej EPSO, ni mogoče očitati kršitve obveznosti obrazložitve. Vprašanje utemeljenosti te obrazložitve je ločeno od tega vprašanja in bo obravnavano v nadaljevanju.
- 84 Dalje, zaradi preizkusa zadnjenavedenega vprašanja je treba priklicati v spomin besedilo določb, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi Italija/Komisija (EU:C:2012:752), navedeni v točki 26 zgoraj, ter jih navajata tudi Italijanska republika in Kraljevina Španija v svoji argumentaciji, ter sklepe Sodišča na podlagi teh določb.
- 85 Sodišče se je v točkah od 81 do 84 sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752), navedene v točki 26 zgoraj, poleg člena 1 Uredbe št. 1 (glej točko 52 zgoraj) sklicevalo tudi na člena 1d(1) in (6) ter 28(f) Kadrovskih predpisov ter na člen 1(1)(f) Priloge III h Kadrovskim predpisom.
- 86 Člen 1d Kadrovskih predpisov določa, da je pri uporabi teh kadrovskih predpisov prepovedana kakršna koli diskriminacija, kakor je med drugim diskriminacija na podlagi jezika. V skladu z odstavkom 6 tega člena je „[t]reba [...] spoštovati načelo nediskriminacije in načelo proporcionalnosti, vse omejitve njune uporabe pa morajo biti objektivno upravičene in usmerjene k legitimnim ciljem v splošnem interesu [v] okviru kadrovske politik[e]“.
- 87 Poleg tega člen 28(f) Kadrovskih predpisov določa, da je uradnik lahko imenovan le, če predloži dokazila o temeljitem znanju enega od jezikov Unije in o zadovoljivem znanju drugega jezika Unije. Kot je opozorilo Sodišče v sodbi Italija/Komisija (EU:C:2012:752, točka 83), navedeni v točki 26 zgoraj, ta določba – čeprav natančneje določa, da se zadovoljivo znanje drugega jezika zahteva „v obsegu, ki omogoča opravljanje dela“, ki naj bi ga opravljal kandidat – ne našteva meril, ki jih je mogoče upoštevati pri omejitvi izbire tega jezika med uradnimi jeziki, navedenimi v členu 1 Uredbe št. 1.
- 88 V skladu s členom 1(1)(f) Priloge III h Kadrovskim predpisom je lahko sicer v razpisu natečaja podrobno navedeno, kjer je to primerno, znanje jezikov, ki se zahteva zaradi posebne vrste prostih delovnih mest. Vendar pa, kakor je navedlo Sodišče v sodbi Italija/Komisija (EU:C:2012:752, točka 84), navedeni v točki 26 zgoraj, iz te določbe ne izhaja splošno dovoljenje za odstopanje od zahtev iz člena 1 Uredbe št. 1.
- 89 Sodišče je torej ugotovilo, da določbe, navedene v točkah od 86 do 88 zgoraj, ne določajo izrecnih meril, na podlagi katerih bi bilo mogoče omejiti izbiro drugega jezika, ki ga morajo znati kandidati natečaja za zaposlitev uradnikov Unije, bodisi na tri jezike, določene v izpodbijanih razpisih natečajev, bodisi na druge uradne jezike (zgoraj v točki 26 navedena sodba Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 85). Poleg tega je ugotovilo, da za institucije, ki jih izpodbijani razpisi natečajev zadevajo (ki jih prav tako zadevajo razpisi natečajev, ki jih Sodišče obravnava v tej zadevi), ne velja posebna jezikovna ureditev (glej točko 59 zgoraj).

- 90 Sodišče je kljub temu poudarilo, da je iz vseh zgoraj navedenih določb razvidno, da je interes službe lahko legitimen cilj, ki ga je mogoče upoštevati. Med drugim člen 1d Kadrovskih predpisov dovoljuje omejitve načel prepovedi diskriminacije in sorazmernosti. Vendar pa je po mnenju Sodišča pomembno, da je ta interes službe objektivno upravičen in da je raven zahtevanega znanja jezikov sorazmerna z dejanskimi potrebami službe (zgoraj v točki 26 navedena sodba Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 88).
- 91 Sodišče je v zvezi s tem poudarilo, da morajo biti v pravilih, ki omejujejo izbiro drugega jezika, določena jasna, objektivna in predvidljiva merila, da bi lahko kandidati dovolj vnaprej vedeli, katere jezikovne zahteve so določene, da se jim omogoči priprava na natečaje v najboljših okoliščinah (zgoraj v točki 26 navedena sodba Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 90).
- 92 Sodišče je v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Italija/Komisija (EU:C:2012:752, točka 91), navedena v točki 26 zgoraj, ugotovilo, da zadevne institucije niso nikoli sprejele internih pravil v skladu s členom 6 Uredbe št. 1. Dodalo je, da se Komisija prav tako ni sklicevala na obstoj drugih aktov, kot so obvestila, ki bi določala merila za omejitev izbire jezika kot drugega jezika za sodelovanje v natečaju, obravnavanem v tej zadevi. Nazadnje je ugotovilo, da v zadevnih razpisih natečajev ni nikakršne obrazložitve, ki bi upravičevala izbor treh jezikov (angleščine, francoščine ali nemščine), na katere je bila omejena izbira drugega jezika kandidatov teh natečajev.
- 93 Iz teh ugotovitev Sodišča izhaja, da omejitev izbire drugega jezika kandidatov natečaja na omejeno število jezikov in izključitev preostalih uradnih jezikov pomeni diskriminacijo na podlagi jezika (glej v tem smislu zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 102). Očitno je namreč, da so s tako določbo nekateri kandidati (tisti, ki imajo zadovoljivo znanje vsaj enega od navedenih jezikov) privilegirani, ker lahko sodelujejo na natečaju in so torej lahko zaposleni kot uradniki ali uslužbenci Unije, preostali kandidati, ki takega znanja nimajo, pa so izključeni.
- 94 Komisija trdi, da ne gre za diskriminacijo na podlagi narodnosti. Ta argument pa ni upošteven, saj člen 1d Kadrovskih predpisov ne prepoveduje le diskriminacije na podlagi narodnosti, ampak tudi več drugih oblik diskriminacije, med njimi tudi diskriminacijo na podlagi jezika.
- 95 V tem okviru Komisija v zadevi T-124/13 trdi, da „s pravnega vidika ne more biti“ nikakršne diskriminacije, „ker lahko kandidati del natečajev [iz izpodbijanih razpisov] opravijo v njihovem maternem jeziku in da je bil izbor drugega jezika opravljen na podlagi jezikov, ki so v Evropi najbolj razširjeni in najbolj poučevani“.
- 96 Ta argument je treba zavrnil. Člen 1d Kadrovskih predpisov prepoveduje vsakršno diskriminacijo na podlagi jezika, tudi če bi bilo število žrtev take diskriminacije razmeroma majhno. Povsem drugo pa je vprašanje, ali je tako diskriminacijo mogoče dopustiti na podlagi drugih razlogov, pri čemer je lahko majhno število potencialnih žrtev take diskriminacije upošteven argument, ki govori v prid sorazmernosti zadevnega ukrepa.
- 97 Zato je treba preizkusiti, ali je EPSO, avtor izpodbijanih razpisov, z omejitvijo izbire drugega jezika kandidatov na angleščino, francoščino in nemščino v teh razpisih kršil člen 1d Kadrovskih predpisov, ker je povzročil prepovedano diskriminacijo na podlagi jezika.
- 98 Ugotoviti je treba, da izpodbijani razpisi, drugače od razpisa natečaja, ki je bil predmet presoje v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Italija/Komisija (EU:C:2012:752), navedena v točki 26 zgoraj, vsebujejo obrazložitve (glej točko 6 zgoraj), ki je vanje vključena prav zato, da bi bile izpolnjene zahteve iz omenjene sodbe. Iz te obrazložitve je zlasti razvidno, da „so možnosti izbire [...] jezika v tem natečaju določene v skladu z interesom službe, na podlagi katerega morajo novo zaposleni uslužbenci nemudoma začeti z delom ter se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati“ in da bi bilo [v] nasprotnem primeru [...] resno ogroženo učinkovito delovanje institucij“.

- 99 Vendar je treba opozoriti, da preostali očitki Sodišča, povzeti v točki 92 zgoraj, veljajo tudi v zvezi z okoliščinami obravnavanih primerov. Kot je med drugim potrdila Komisija na obravnavi, institucije, ki jih izpodbijani razpis zadeva, namreč od razglasitve sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752), navedene v točki 26 zgoraj, do objave izpodbijanih razpisov niso sprejele niti internih pravil v skladu s členom 6 Uredbe št. 1 niti drugih aktov, kot na primer obvestil, v katerih bi bila določena merila za omejitev izbire jezika kot drugega jezika za sodelovanje na natečaju za zaposlitev uslužbencev Unije. Ugotoviti je treba tudi, da v Navodilih določbe v tem smislu ni.
- 100 Iz sodbe Italija/Komisija (EU:C:2012:752, točka 95), navedene v točki 26 zgoraj, izhaja, da neobstoja pravil ali obvestil, kakršna so ta, obravnavana v točki 99 zgoraj, ni mogoče nadomestiti z vsebino razpisa natečaja, ki se nujno nanaša le na natančno določen natečaj. Obdobje med objavo razpisa natečaja in datumom testiranja, določenem v tem razpisu, kandidatu ne omogočata nujno, da pridobi zadostna jezikovna znanja, da bi dokazal svojo strokovno usposobljenost. Glede možnosti učenja enega od teh treh jezikov, na katere je omejena izbira drugega jezika, za prihodnje natečaje je treba navesti, da ta temelji na predpostavki, da je mogoče jezike, ki jih zahteva EPSO, določiti že precej prej. Neobstoj takih pravil, kot so ta, navedena v točki 92 zgoraj, pa nikakor ne zagotavlja trajnosti izbora jezikov na natečajih in v zvezi s tem ne omogoča predvidljivosti.
- 101 Vseeno je treba preizkusiti, ali je iz obrazložitve, ki je vključena v izpodbijane razpise, razvidno, da je omejitev izbire drugega jezika kandidatov spornih natečajev na angleščino, francoščino ali nemščino utemeljena z interesom službe in je v skladu z načelom sorazmernosti.
- 102 Najprej je treba opredeliti izhodišča takega preizkusa. Komisija navaja načelo avtonomije institucij Unije (glej točko 67 zgoraj), da bi utemeljila, da imajo te „posebej široko“ polje proste presoje, saj same določajo svojo kadrovske politiko. Na podlagi tega ugotavlja, da je v teh okoliščinah načelo prepovedi diskriminacije kršeno le, če je izbira samovoljna ali očitno neprimerna glede na cilj, ki je po njenem mnenju izbor takih kandidatov, ki lahko takoj začnejo opravljati svoje delo, in zaposlitev uradnikov z najboljšimi strokovnimi kvalifikacijami, sposobnostmi in celovitostjo.
- 103 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je že s ciljem, ki je izbor kandidatov, ki lahko takoj začnejo opravljati svoje delo, mogoče upravičiti diskriminacijo na podlagi jezika. Vendar pa s tako diskriminacijo ni mogoče zagotoviti zaposlitve uradnikov z najboljšimi strokovnimi kvalifikacijami, sposobnostmi in celovitostjo, saj so te kakovosti očitno neodvisne od znanja jezikov nekega kandidata.
- 104 Dalje je treba spomniti, da načelo neodvisnega delovanja institucij teh ne odvezuje od obveznosti spoštovanja določb prava Unije, med katerimi je tudi člen 1d Kadrovske predpise.
- 105 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse sicer res izhaja, da na področjih, na katerih se priznava diskrecijska pravica, zadevna institucija krši načelo prepovedi diskriminacije, če njeno ravnanje pripelje do samovoljnega razlikovanja ali je očitno neprimerno glede na cilj Uredbe (glej sodbo z dne 20. marca 2012, Kurrer in drugi/Komisija, od T-441/10 P do T-443/10 P, RecFP, EU:T:2012:133, točka 54 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 15. aprila 2010, Gualtieri/Komisija, C-485/08 P, ZOdl., EU:C:2010:188, točka 72).
- 106 Vendar pa s to sodno prakso ni izključen sodni nadzor sodišča Unije nad morebitnimi zahtevami glede posebnih jezikovnih sposobnosti kandidatov natečaja za zaposlitev uradnikov ali uslužbencev Unije. Nasprotno, iz ugotovitev Sodišča, navedenih v točki 90 zgoraj, izhaja, da je sodišče Unije pristojno za preizkus objektivne upravičenosti in sorazmernosti teh zahtev z dejanskimi potrebami službe, z drugimi besedami za preizkus, da niso samovoljne ali očitno neprimerne glede na cilj, ki mu sledijo.

- 107 V skladu z obrazložitvijo je „interes[...] službe, [da] morajo novo zaposleni uslužbenci nemudoma začeti z delom ter se pri vsakdanjem delu učinkovito sporazumevati“. V skladu z „dolgoletno prakso institucij Unije, kar zadeva uporabo jezikov, ki se uporabljajo v notranji komunikaciji“, in „ob upoštevanju potreb služb glede zunanje komunikacije ter obdelave spisov“ je bilo ugotovljeno, da so trije zgoraj navedeni jeziki „najbolj razširjeni jeziki še naprej“.
- 108 Dalje je navedeno, da te tri jezike „kot drugi jezik izbere daleč največ kandidatov na natečajih, kadar imajo prosto izbiro glede jezikov“. V skladu z izpodbijanimi razpisi „[t]o potrjuje trenutne izobraževalne in strokovne standarde, po katerih se lahko šteje, da je treba za delovno mesto v institucijah Evropske unije obvladati vsaj enega od teh jezikov“. Iz teh ugotovitev sledi sklep, da se skušajo „uravnovežiti interes službe ter potrebe in sposobnosti kandidatov ter pri tem upoštevati še posebno področje tega natečaja. V tem smislu je naša odločitev, da se organizirajo preizkusi v teh treh jezikih, legitimna. S tem skušamo zagotoviti, da ne glede na izbiro prvega uradnega jezika kandidati vsaj enega od teh treh uradnih jezikov obvladajo v tolikšni meri, da lahko opravljajo svoje delo.“
- 109 Ugotovitev, da „[o]cena posebnih kompetenc [...] institucijam Unije omogoča, da v okolju, ki je zelo podobno dejanskemu delu, ovrednotijo, ali so kandidati sposobni nemudoma začeti opravljati svoje delo“, je očitno podana, da bi se z njo upravičilo izvajanje nekaterih preizkusov v drugem jeziku, ki si ga je vsak kandidat izbral med angleščino, francoščino ali nemščino. Zahteva, v skladu s katero morajo kandidati, ki enega od teh treh jezikov izberejo za prvi jezik, vseeno te preizkuse opraviti v drugem od teh treh jezikov, ki so ga izbrali za drugi jezik, je, kot je pojasnjeno, podana „zaradi enake obravnave“.
- 110 Trditev, da so zgoraj navedeni trije jeziki „najbolj razširjeni jeziki še naprej“, ob upoštevanju zlasti „dolgoletn[e] praks[e] institucij Unije, kar zadeva uporabo jezikov, ki se uporabljajo v notranji komunikaciji“, je v tej obrazložitvi ključna. Vendar je treba ugotoviti, da gre za trditev, ki je nejasna in ni podprta s konkretnimi navedbami.
- 111 Ta zatrjevana dolgoletna praksa institucij Unije, kar zadeva uporabo jezikov, ki se uporabljajo v notranji komunikaciji, namreč nikakor ni pojasnjena. Med drugim ni pojasnjeno, ali to pomeni, da se ti trije jeziki enakovredno uporabljajo kot jeziki za interno sporazumevanje v vseh službah institucij, ki jih zadevajo izpodbijani razpisi, ali pa nekatere zadevne institucije uporabljajo enega od teh jezikov, druge pa drugega. V zadnjem navedenem primeru obstaja tveganje, da službe, ki bi jih utegnili zanimati kandidati, ki so bili uspešni na spornih natečajih, ne uporabljajo enega ali drugega od treh zgoraj navedenih jezikov kot jezika za interno sporazumevanje, kar bi omajalo razumnost in sorazmernost omejitve izbire drugega jezika kandidatov zadevnih natečajev na te tri jezike. V takem primeru namreč bodisi kandidati – ne glede na to, da so bili na natečaju uspešni – ne bi bili zaposleni bodisi bi zadevne službe morale zaposliti nekatere kandidate, ki ne znajo jezika internega sporazumevanja, kar bi legitimno omajalo smiselnost in uporabnost zgoraj navedene omejitve.
- 112 Komisija je v zvezi s tem v svojih pisnih stališčih navedla nekatera pojasnila in predložila nekatere dodatne dokaze. Vendar njihov preizkus ne odpravlja resnih dvomov, ki se postavljajo v zvezi z zgoraj navedenimi trditvami v izpodbijanih razpisih.
- 113 Prvič, Komisija trdi, da so angleščina, francoščina ali nemščina „trije glavni jeziki posvetovanja institucij Unije“. Meni, da je ta položaj nastal z začetno uporabo francoščine in nemščine, ki se jima je pozneje leta 1973 pridružila še angleščina. Dodaja, da je francoščina tradicionalno jezik posvetovanja sodišč v okviru Sodišča Evropske unije, angleščina pa je „najbolj razširjeni delovni jezik agencij“. To dejansko stanje naj bi potrjevala zlasti jezikovna ureditev odbora stalnih predstavnikov (Coreper), ki je v skladu s členom 16(7) PEU zadolžen za pripravo dela Sveta Evropske unije.
- 114 Vendar je treba ugotoviti, da Komisija razen kopij nekaterih dopisov, ki jih je predložila v zadevi T-124/13 kot dokaz, da naj bi bili angleščina, francoščina in nemščina gonilni jeziki, ki jih države članice uporabljajo v okviru Coreperja, ni predložila drugih dokazov v podporo svojim trditvam, ki so povzete zgoraj.

- 115 Ker takih dokazov ni, splošne in nejasne trditve, da naj bi bile angleščina, francoščina in nemščina „glavni“ jeziki posvetovanja institucij Unije, ni mogoče sprejeti. Komisija priznava, da je edini jezik posvetovanja vseh sodišč, ki sestavljajo Sodišče, tradicionalno francoščina. Poleg tega je splošno znano, da se poslanci Evropskega parlamenta na občnih sejah ali zasedanjih odborov izražajo v vseh uradnih jezikih. Enako velja za predstavnike držav članic, ki se srečujejo v okviru Sveta.
- 116 Poleg tega, čeprav bi se ugotovilo, da so ti trije jeziki – tako kot trdi Komisija – „gonilni jeziki“, ki se uporabljajo v okviru Coreperja (kar Italijanska republika v zadevi T-124/13 med drugim prereka), tako dejstvo ni pomembno za rešitev tega spora. Iz nobenega elementa iz spisa namreč ne izhaja in tudi Komisija tega ne trdi, da med dejavnostmi Coreperja in nalogami, ki bi jih opravljali kandidati spornih natečajev, če bi bili na natečaju uspešni in bi bili nato zaposleni, obstaja kakršnakoli povezava.
- 117 Ta ugotovitev na splošno velja za vsak morebiten argument glede uporabe enega ali več jezikov kot „jezikov posvetovanja“ neke institucije Unije: čeprav bi člani določene institucije pri posvetovanju uporabljali le enega ali nekatere jezike, iz tega brez dodatnih pojasnil ni mogoče sklepati, da na novo zaposleni uradnik, ki ne zna nobenega od teh jezikov, ne bi bil sposoben za takojšnje in učinkovito opravljanje dela v tej instituciji.
- 118 Drugič, Komisija trdi, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, v katere njena prevajalska služba prevaja skoraj vse dokumente. Komisija je v podkrepitev te trditve predložila statistične podatke o izvirnih jezikih in ciljnih jezikih besedil, ki so bila prevedena med letoma 2000 in 2012. Meni, da je iz njih mogoče jasno sklepati, da se največ zahtev njenih služb za prevod teh dokumentov nanaša na te tri zadevne jezike – tako na izvirni jezik v primeru prevoda zunanega dokumenta za interno uporabo kot tudi na ciljni jezik v primeru internih dokumentov za zunanjo uporabo.
- 119 Najprej je treba ugotoviti, da ti statistični podatki niso toliko upoštevni, ker se nanašajo samo na Komisijo. Iz ničesar namreč ni mogoče sklepati, da je v drugih institucijah, ki jih zadevajo izpodbijani razpisi, položaj enak.
- 120 Poleg tega je treba ugotoviti, da se Komisija moti v delu, v katerem trdi, da se statistični podatki o izvirnem jeziku prevedenega dokumenta nanašajo samo na zunanje dokumente, ki so bili prevedeni za interno uporabo, in da se, nasprotno, statistični podatki o ciljnim jeziku prevedenih dokumentov nanašajo le na interne dokumente za zunanjo uporabo. V statističnih podatkih, ki jih navaja, je ločeno navedeno število prevedenih strani glede na jezik izvirnega dokumenta (izvirni jezik) in glede na jezik, v kateri se je prevajalo (ciljni jezik), pri čemer pa ni razlikovanja med prevodi, namenjenimi za zunanjo ali interno uporabo.
- 121 Zato iz teh statističnih podatkov ni mogoče določiti deleža besedil, ki je interne narave, namenjen za interno uporabo oziroma upošteven za področja, ki so zajeta z izpodbijanimi razpisi. Čeprav je namreč velik delež prevedenih strani iz zunanjih virov, je upoštevnost statističnih podatkov glede izvirnega jezika prevedenih dokumentov za ugotovitev jezika internega sporazumevanja Komisije dvomljiva. Poleg tega – glede na to, da ni razlikovanja glede služb, ki jim je bil posamezen prevod namenjen – morebitni sklepi, ki bi jih bilo mogoče v zvezi z uporabo jezikov znotraj Komisije kot celote napraviti iz teh statističnih podatkov, ne bi nujno odsevali položaja znotraj njenih posameznih služb, ki bi jih lahko zadevala področja iz izpodbijanih razpisov.
- 122 Vsekakor s statističnimi podatki, ki jih je predložila Komisija, ni mogoče podpreti njenih trditev, ki odsevajo to, kar je bilo navedeno že v izpodbijanih razpisih.
- 123 V zvezi s statističnimi podatki glede izvirnega jezika prevedenih dokumentov, čeprav sicer dokazujejo, da je angleščina na prvem, francoščina na drugem in nemščina na tretjem mestu pri izvirnem jeziku prevedenih strani, pa je razlika med temi tremi jeziki precejšnja.

- 124 V letu 2012 so tako angleška besedila dosegala 77,06 % prevedenih besedil, v primerjavi s 5,20 % francoskih in 2,90 % nemških besedil. Leta 2011 je bil položaj z 80,63 % prevedenih strani za angleščino, 5,76 % za francoščino in 2,28 % za nemščino zelo podoben. Med letoma 2000 in 2012 se je delež angleških besedil precej povečal (s 55,08 % na 77,06 %), delež francoskih besedil se je pomembno znižal (z 32,49 % na 5,20 %), znižal pa se je tudi delež nemških besedil (s 4,08 % na 2,90 %). Ugotoviti je treba tudi, da razlika med nemščino in italijanščino, ki je bila – razen leta 2012 – na četrtem mestu, ni velika. Njuni deleži so bili tako leta 2010 2,24 % za nemščino in 2,06 % za italijanščino, leta 2011 pa 2,28 % (nemščina) in 1,49 % (italijanščina). Leta 2012 sta bili na četrtem mestu španščina in grščina z 1,61 % prevedenih strani v primerjavi z 2,90 % za nemščino.
- 125 V zvezi s statističnimi podatki glede ciljnih jezikov prevedenih besedil je sicer res treba ugotoviti, da je v najnovejših statističnih podatkih (za leti 2011 in 2012) angleščina na prvem, francoščina na drugem, nemščina pa na tretjem mestu. Vendar pa razlika med številom prevedenih strani v te jezike in številom prevedenih strani v druge jezike ni zelo velika. Leta 2011 je bilo tako 12,31 % strani prevedenih v angleščino, 7,92 % v francoščino, 6,53 % v nemščino, 4,27 % v italijanščino, 4,20 % v španščino, 4,13 % v nizozemščino, 4,09 % v portugalsščino in 3,94 % v grščino, delež prevodov v druge uradne jezike pa je bil v vseh primerih – z izjemo irščine (0,61 % prevedenih strani) – višji od 3,50 % prevedenih strani. Leta 2012 so bili deleži prevedenih strani 14,92 % za angleščino, 8,25 % za francoščino in 6,47 % za nemščino v primerjavi s 4,40 % za italijanščino in 4,26 % za španščino, deleži prevodov v preostale uradne jezike pa so bili v vseh primerih (z izjemo irščine z 0,41 % prevedenih strani) najmanj 3,35 % prevedenih strani. Iz teh statističnih podatkov ni mogoče skleniti, da bi bil lahko kandidat, ki je bil uspešen na natečaju in ki ima zadostno znanje angleščine, francoščine ali nemščine, že prvi dan polno sposoben za opravljanje dela, kandidat, ki ima vsaj zadostno znanje dveh drugih uradnih jezikov, pa ne.
- 126 Iz teh statističnih podatkov sicer res izhaja, da je velik delež strani preveden iz besedil, ki so izvorno napisana v angleščini (izvirni jezik). Vendar pa se z izpodbijanimi razpisi ne zahteva nujno zadostno znanje angleščine. Kandidat, ki nima zadostnega znanja tega jezika, lahko sodeluje na natečajih iz teh razpisov, če zadostno zna vsaj francoščino ali nemščino. Kakor je bilo ugotovljeno, ta jezika – tako kot izvirni kot ciljni jezik – dosegata razmeroma nizek delež strani, ki jih prevedejo službe Komisije. Če lahko kandidat, čigar drugi jezik je le eden od teh dveh jezikov, sodeluje na zadevnih natečajih, je očitno, da je izključitev morebitnih kandidatov, ki bi znali druge uradne jezike, neupravičena.
- 127 Tretjič, Komisija v zadevi T-124/13 trdi, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki jih govori največ njenih uradnikov in uslužbencev. Da bi dokazala to trditev, je predložila tabelo iz sistema hrambe osebnih podatkov njenih uradnikov in uslužbencev, ki je bila z dopisom generalnega direktorja kadrovske službe Komisije z dne 14. marca 2013 posredovana tudi Italijanski republiki. Po mnenju Komisije je iz tabele razvidno, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki so največkrat označeni kot glavni jeziki njenih uradnikov in uslužbencev, tem jezikom pa sledita nizozemščina in italijanščina.
- 128 Najprej je treba ugotoviti, da zgoraj navedeni pridržki v zvezi s tem, da se statistični podatki glede prevedenih besedil nanašajo samo na Komisijo, veljajo tudi za to tabelo, v kateri je zajeto le osebje Komisije.
- 129 Dalje je treba neodvisno od te okoliščine ugotoviti, da ta tabela razvršča uradnike in uslužbence Komisije glede na njihov glavni jezik, torej očitno glede na njihov materni jezik. Zato na njeni podlagi – v nasprotju s trditvami Komisije – ni mogoče napraviti nobenega uporabnega sklepa v zvezi z jeziki, ki jih govorijo njeni uradniki, saj morajo uradniki in uslužbenci Komisije poleg maternega jezika zadostno znati še vsaj en jezik, kakor določa člen 28(f) Kadrovskih predpisov (glej točko 87 zgoraj).

- 130 Poleg tega je treba ugotoviti, da Komisija napačno razlaga to tabelo, saj trdi, da so uradniki in uslužbenci, katerih glavni jezik je angleščina (9,1 %), tretja največja skupina, za uradniki in uslužbenci, katerih glavni jezik je francoščina (26,9 % vseh) in za tistimi, katerih glavni jezik je nemščina (11,1 % vseh). V resnici so uradniki in uslužbenci, katerih glavni jezik je angleščina, na četrtem mestu, pred njimi pa so uradniki in uslužbenci, katerih glavni jezik je nizozemščina (9,2 % vseh). Uradniki in uslužbenci, katerih glavni jezik je italijanščina (9 % vseh), so na petem mestu, sledijo jim uradniki in uslužbenci s španščino (6,8 %), grščino (4 % vseh) in poljščino (4 % vseh) kot glavnimi jeziki.
- 131 S temi številkami tako ni mogoče upravičiti – niti samo za Komisijo – take zahteve, kakršna je ta iz izpodbijanih razpisov, v skladu s katero mora imeti novozaposleni uradnik ali uslužbenec zadostno znanje angleščine, francoščine ali nemščine. V najboljšem primeru gre pri kandidatu natečaja, ki ima zadostno znanje francoščine, za jezik, ki je glavni jezik približno četrte uradnikov in uslužbencev Komisije. V primeru preostalih dveh zadevnih jezikov (angleščina in nemščina) pa gre v okviru Komisije za glavni jezik približno enega uradnika oziroma uslužbenca na deset. Težko je razumeti razloge, zaradi katerih bi bilo treba šteti, da mora novozaposleni uradnik ali uslužbenec nujno znati enega od teh dveh jezikov, še zlasti ker se podobno znanje drugih jezikov, med njimi italijanščine, ki so glavni jeziki podobno velikih skupin uradnikov ali uslužbencev, ne zahteva.
- 132 Komisija je v prilogi svoje duplike v isti zadevi predložila še eno tabelo, v kateri je prikazana razvrstitev njenih uradnikov in uslužbencev glede na njihovo narodnost in drugi jezik. V tej tabeli je tudi vrstica, v kateri je navedeno „povprečje“ za jezik, ki je 56,4 % za angleščino, 19,8 % za francoščino, 5,5 % za nemščino, 2,2 % za nizozemščino, 2 % za italijanščino in 1,6 % za španščino, povprečje vseh preostalih uradnih jezikov pa je bilo nižje od 1 % za posamezni jezik. „Povprečje“ 11,5 % je navedeno v stolpcu „ni podatka“, v katerega so v skladu s pojasnili Komisije, podanimi na obravnavi, razvrščeni člani njenega osebja, ki niso navedli drugega jezika.
- 133 Še enkrat je treba opozoriti, da tudi če bi se omejili na primer Komisije, s podatki iz te tabele ni mogoče utemeljiti zahteve po jezikovnem znanju kandidatov natečaja, kakšen je ta iz obravnavane zadeve. Najprej, v tej tabeli je upoštevan le drugi jezik, ki ga je navedel vsak uradnik, in zato ne daje točne slike o jezikovnih znanjih uradnikov in uslužbencev Komisije. Da bi izvedeli, koliko od njih ima vsaj zadostno znanje denimo angleščine, bi bilo namreč treba upoštevati tako tiste, za katere je angleščina glavni jezik, kot tudi tiste, za katere je angleščina tretji ali četrti (in ne le drugi) jezik, saj ni mogoče izključiti, da ima uradnik ali uslužbenec zadostno znanje več kot dveh jezikov.
- 134 Kljub predpostavki, da bi navedeni deleži za angleščino in – z nekoliko nižjo stopnjo – francoščino zadoščali za utemeljitev zahteve, v skladu s katero morajo kandidati za delovno mesto na Komisiji zadostno znati vsaj enega od teh dveh jezikov, pa iz podatkov, navedenih v tej tabeli, vsekakor ni mogoče upravičiti vključitve nemščine med jezike, katerih znanje se zahteva, saj gre za jezik, ki je glavni jezik za približno enega od desetih uradnikov in ki ga je kot drugi jezik navedlo le 5,5 % uradnikov Komisije. Poleg tega bi bilo mogoče trditi, da bi bila – glede na to, da je vključena nemščina – tudi vključitev italijanščine, španščine ali celo nizozemščine razumna, saj se deleži vsakega od teh treh jezikov ne razlikujejo mnogo od deležev, navedenih za nemščino.
- 135 Omejitve izbire drugega jezika kandidatov natečaja na omejeno število uradnih jezikov se namreč ne more šteti za objektivno upravičeno in sorazmerno, kadar so med jeziki, katerih znanje je zaželeno ali celo nujno, tudi jeziki, ki kandidatu ne dajejo nobene posebne prednosti. Če se kot alternativo edinemu jeziku, ki daje novozaposlenemu uradniku prednost, priznavajo tudi drugi jeziki, katerih znanje kandidatom ne daje prednosti, ni nobenega utemeljenega razloga, da se ne bi priznali tudi vsi drugi uradni jeziki.
- 136 Četrtič, Komisija trdi, da so angleščina, francoščina in nemščina jeziki, ki so med najbolj poučevanimi in govorjenimi tujimi jeziki v državah članicah Unije. V podporo tem trditvam predlaga poročilo Eurostata, ki je bil objavljen v Statistics in Focus št. 49/2010, v katerem je ugotovljeno, da je angleščina

„daleč najbolj poučevani jezik [v Evropi] na vseh stopnjah izobraževanja, ki mu sledijo francoščina, nemščina, ruščina in z nekoliko zaostanka španščina“, na eni strani in da je „daleč najboljše poznani tuji jezik [v Evropi] angleščina, ki ji sledijo nemščina, ruščina, francoščina in španščina“ na drugi.

- 137 Ti statistični podatki se nanašajo na vse državljane Unije in iz njih ni mogoče sklepati, da pravilno odražajo znanje jezikov uradnikov Unije. Edino, kar je s temi statističnimi podatki mogoče dokazati, je vsekakor to, da je število morebitnih kandidatov, ki so zaradi omejitve izbire drugega jezika natečajev iz izpodbijanih razpisov na angleščino, francoščino ali nemščino v slabšem položaju, manjše, kot bi bilo, če bi bila izbira omejena na druge jezike. Vendar na podlagi te okoliščine ni mogoče ugotoviti, da zadevna omejitev ni diskriminatorna, ker morebitno majhno število kandidatov, ki so v slabšem položaju, s tega vidika ni upošteven argument (glej točko 96 zgoraj).
- 138 Največ, kar bi lahko ti podatki dokazali, je sorazmernost zadevne omejitve, če bi se ugotovilo, da so v interesu službe. Prav ta pogoj pa je tisti, katerega izpolnjenosti Komisiji ni uspelo dokazati.
- 139 Te ugotovitve so upoštevne tudi v zvezi z dokazi, ki jih je Komisija predložila, da bi dokazala, da so bili angleščina, francoščina in nemščina med najbolj izbranimi jeziki tudi, kadar kandidati natečaja pri izbiri drugega jezika niso bili omejeni. Okoliščina, da je število kandidatov, ki ne morejo izbrati drugega tujega jezika kot drugega jezika natečaja, verjetno nizko, ne pomeni, da ti kandidati niso diskriminirani.
- 140 Petič, Komisija v svoji dupliki v zadevi T-124/13 trdi, da je odbor vodij uprav institucij Unije opravil potrebne analize, da bi ugotovil, ali se lahko šteje, da so med jeziki, ki se uporabljajo v službah institucij, angleščina, francoščina in nemščina najbolj zastopani jeziki. Dodaja, da je ta odbor podal soglasje k splošnim smernicam glede uporabe jezikov na natečajih, ki jih izvaja EPSO.
- 141 Komisija je predložila dopis predsednika tega odbora z dne 10. junija 2013, iz katerega je razvidno, da je dal odbor vodjem uprav institucij soglasje, da odobrijo splošne smernice glede uporabe jezikov na natečajih, ki jih izvaja EPSO, s pridržkom predstavnika Sodišča, ki ni želel zavzeti stališča. Predložila je tudi besedilo smernic, na katere se nanaša to soglasje.
- 142 Ti dokazi, ki so poleg tega nastali po objavi izpodbijanih razpisov in po vložitvi te tožbe, ne morejo omajati zgoraj navedenih ugotovitev. V smernicah, ki jih je odobril odbor vodij uprav institucij, ni navedeno nobeno novo dejstvo glede na dejstva, ki so že bila obravnavana zgoraj. Komisija namreč sama trdi, da se podatki, o katerih so presojale vodje uprav, „večinoma prekrivajo“ s tistimi, ki jih je predložila v prilogi k odgovoru na tožbo. Iz zgoraj navedenih razlogov pa s temi podatki ni mogoče utemeljiti trditve v zvezi z uporabo jezikov v institucijah Unije, ki so navedene v obrazložitvi izpodbijanih razpisov ali v pisnih stališčih Komisije. Dejstvo, da so vodje uprav institucij Unije, z izjemo predstavnika Sodišča, ki se je vzdržal, prišli do drugačne ugotovitve, ni pomembno.
- 143 Šestič in nazadnje, Komisija trdi, da je omejitev izbire drugega jezika v izpodbijanih razpisih utemeljena z naravo preizkusov. Natančneje, faza „ocenjevalni center“ naj bi zahtevala, da se ti preizkusi zaradi enakega obravnavanja kandidatov in lažjega sporazumevanja teh centrov s preostalimi udeleženci natečaja in komisijo opravijo v enem od gonilnih jezikov.
- 144 V odgovor na ta argument zadošča ugotovitev, da taka utemeljitev zadevne omejitve ni navedena v obrazložitvi izpodbijanih razpisov. Ni pa mogoče sklepati, da bi bila diskriminacija na podlagi jezika, ki je posledica izpodbijanih razpisov, utemeljena iz drugih razlogov, kot so ti, ki so navedeni v teh razpisih. Zato je treba tudi ta argument zavrnil.
- 145 Zato je treba glede vseh zgoraj navedenih razlogov skleniti, da omejitev drugega jezika kandidatov natečaja iz izpodbijanih razpisov na angleščino, francoščino ali nemščino ni niti objektivno upravičena niti sorazmerna s ciljem, ki je – kot trdi Komisija – zaposliti uradnike in uslužbence, ki lahko takoj začnejo opravljati svoje delo.

- 146 Take omejitve namreč ni mogoče upravičiti s sklicevanjem na številne jezike, ki so v členu 1 Uredbe št. 1 določeni kot uradni in delovni jeziki Unije in na posledično nujno izbiro omejenega števila jezikov ali celo enega samega jezika kot jezika za interno sporazumevanje oziroma za „gonilni jezik“. Izbiro enega ali več določenih jezikov ob izključitvi preostalih jezikov je treba tudi objektivno upravičiti.
- 147 Prav tega pa niti EPSO, avtor izpodbijanih razpisov, niti Komisija, tožena stranka pred Splošnim sodiščem, nista storila. V podatkih, ki jih je predložila Komisija, ni ničesar, iz česar bi bilo razvidno, da bi lahko na novo zaposleni uradnik z zadostnim znanjem angleščine, francoščine ali nemščine takoj začel opravljati svoje delo, kandidat, ki bi vsaj zadostno znal dva druga uradna jezika, pa ne.
- 148 Zato je treba potrditi tožbene razloge od tretjega do sedmega, ki jih je Italijanska republika podala v zadevi T-124/13, in drugi tožbeni razlog, ki ga je Kraljevina Španija navedla v zadevi T-191/13, in ne da bi bilo treba preizkusiti preostale tožbene razloge, ki še niso bili predmet presoje, izpodbijane razpise razglasiti za nične tudi v delu, v katerem izbiro drugega jezika kandidatov omejujejo na angleščino, francoščino in nemščino.
- 149 Ob upoštevanju te ugotovitve tudi ni treba odločiti o ugovoru, ki ga je Kraljevina Španija podala v zadevi T-191/13, glede nezakonnosti uporabe drugega jezika za nekatere preizkuse iz zadnje faze tega natečaja, ki ga je kandidat natečaja, na kateri se nanaša razpis EPSO/AD/248/13, lahko izbral med angleščino, francoščino ali nemščino.
- 150 Iz ugotovitve, da je zadevni razpis natečaja nezakonit v delu, v katerem omejuje izbiro drugega jezika kandidatov, namreč nujno sledi, da je nezakonita tudi omejitev glede jezika, ki se lahko uporabi pri nekaterih preizkusih v zadnji fazi natečaja, zato je v okoliščinah obravnavane zadeve preizkus zakonitosti tega tretjega dela razpisa EPSO/AD/248/13, ki ga izpodbija Kraljevina Španija, brezpredmeten.
- 151 Nazadnje, Splošno sodišče po opredelitvi strank na obravnavi v zadevi T-124/13, ki v zvezi s tem niso podale ugovorov, meni, da rezultatov natečajev iz izpodbijanih razpisov ni treba razveljaviti (glej v tem smislu zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Italija/Komisija, EU:C:2012:752, točka 103, in sodbo z dne 16. oktobra 2013, Italija/Komisija, T-248/10, EU:T:2013:534, točke od 45 do 51).

Stroški

- 152 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Ker Komisija s svojimi predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi Italijanske republike in Kraljevine Španije naloži, da poleg svojih stroškov nosi še stroške, ki so nastali Italijanski republiki v zadevi T-124/13, in stroške, ki so nastali Kraljevini Španiji v zadevi T-191/13.
- 153 Kraljevina Španija, intervenientka v zadevi T-124/13, v skladu s členom 138(1) Poslovnika nosi svoje stroške, povezane s to intervencijo.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Zadevi T-124/13 in T-191/13 se združita za izdajo te sodbe.

2. **Razpis javnega natečaja EPSO/AST/125/12 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev strokovno-tehničnih uslužbencev na področjih revizije, financ in računovodstva ter ekonomije in statistike, razpis javnega natečaja EPSO/AST/126/12 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev strokovno-tehničnih uslužbencev na področjih biologije, bioznanosti in zdravstvenih ved, kemije, fizike in vede o materialih, jedrskih raziskav, nizkih gradenj in strojništva ter elektrotehnike in elektronike ter razpis javnega natečaja EPSO/AD/248/13 za oblikovanje rezervnega seznama za zaposlitev upravnih uslužbencev (AD 6) na področjih varnosti stavb in stavbne tehnike se razglasijo za nične.**
3. **Komisija poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki so nastali Italijanski republiki v zadevi T-124/13, in stroške, ki so nastali Kraljevini Španiji v zadevi T-191/13.**
4. **Kraljevina Španija nosi svoje stroške, povezane z njeno intervencijo v zadevi T-124/13.**

D. Gratsias

M. Kančeva

C. Wetter

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 24. septembra 2015.

Podpisi